

Macht en onmacht van de bosbouwsector

Bij het bezoek van de Deutscher Forstverein aan ons land in september viel de macht en onmacht van de bosbouwsector bij onze oosterburen op. Macht omdat de Duitse bos- en houtsector werkgelegenheid biedt aan een half miljoen mensen. Onmacht omdat de Duitse bosbouw in toenemende mate te maken krijgt met invloeden en kritische vragen van buitenaf. Vragen waar de tamelijk gesloten Duitse bosbouw nog weinig ervaring mee heeft en moeilijk raad mee weet. Vragen en kritiek die wij in ons bosarme land al vele jaren kennen en waarvoor soms oplossingen of compromissen (al dan niet gedwongen) zijn bedacht. Zo heeft elk land zijn eigen macht en onmacht, aldus voorzitter Jan Volmuller in zijn openingstoespraak van de traditionele najaarsbijeenkomst van de Koninklijke Nederlandse Bosbouw Vereniging.

De voorzitter nam stelling tegen het decentraliseren van NBLF tot op provinciaal niveau. "Nederland heeft een uitgewerkt landelijk bosbeleid alsmede landelijk werkende subsidieregelingen. Het fractioneren van het bosbouwbeleid zou hetgeen gedurende vele jaren is opgebouwd ernstig kunnen schaden. Nederland heeft een beperkte hoeveel-

heid bos en een beperkt aantal bosbouwkundige ambtenaren. Het op "provinciale eilanden" plaatsen van bosbouwkundige ambtenaren is uitermate ongewenst. Een schrijnend voorbeeld van de onmacht van de Nederlandse bosbouwsector. Een Europees bosbouwbeleid zou de krachten van de verschillende bosbouwlanden kunnen bundelen en zou de bosbouw binnen Nederland meer aanzien en stabiliteit kunnen geven".

De heer Volmuller onderstreepte zijn betoog met een "Zeer ondoordacht hersenspinsel" van de provincie Gelderland. Hij doelde daarmee op het "Provinciale Waterhuishoudingsplan", waarbij het donkere bos van de douglas moet verdwijnen omdat het meer verdampt dan een eikenbos. "Maar een eikenbos verdampt meer dan gras, gras meer dan heide en heide meer dan kale grond. Maar daar gaat het eigenlijk niet om. Vervuiling van het oppervlaktewater, peilverlaging ten behoeve van de landbouw, overmatig gebruik door de industrie en de huishoudens veroorzaken een tekort aan goed water, en niet de bossen. Los de problemen op waar de problemen veroorzaakt worden", was de stelling overtuiging van de spreker.

Uitvoerig ging de voorzitter in op de bijdrage die hij had ontvangen van de heer Sipkens. Deze had gewezen op de paradoxale ontwikkeling van een toe te juichen vervanging van hout door oud papier bij de papierfabrika-

ge en het ontstaan van een aanzienlijk en structureel overschot aan vezelhout waardoor de houtprijzen ernstig onder druk komen te staan zonder vooruitzichten op een herstel van de markt. De heer Sipkens bepleitte een doorbreking van deze ongewenste situatie door het gebruik op een verantwoorde manier van hout als grondstof voor de energiewinning (thermische energiecentrales). De voorzitter kon de consequenties van dit idee niet overzien, maar vond het essentieel dat er gewerkt wordt aan een structurele verbetering van de houtafzet.

Tot slot wees de heer Volmuller op de toenemende druk om agrarische gronden te gaan bebossen zoals af te leiden valt uit de uitingen van prof. Rabbinge, lid van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid en voorzitter van een commissie die zich bezig heeft gehouden met de gevolgen van het Europese landbouwbeleid tot 2015. Het huidige landbouwareaal bedraagt 125 miljoen hectare en de commissie komt tot de conclusie dat met slechts 25 tot 75 miljoen hectare aan de Europese voedselbehoefte kan worden voldaan. Hij opende daarom de vergadering in de verwachting dat het Europese bos de komende 20 jaar met vele miljoenen hectaren zal worden uitgebreid.

C.J. de L.